

Sygn. akt II CSK 297/14

POSTANOWIENIE

Dnia 12 listopada 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski

w sprawie z wniosku Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w K.
przy uczestnictwie P. S.

o orzeczenie zakazu,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 12 listopada 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania

od postanowienia Sądu Okręgowego w K.

z dnia 9 października 2013 r.,

**odrzuca skargę kasacyjną oraz oddala wniosek o zasądzenie
kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna uczestnika postępowania P. S. od postanowienia Sądu Okręgowego w K. z dnia 9 października 2013 r. podlegała odrzuceniu z następujących powodów.

Sąd drugiej instancji przedstawił skargę kasacyjną po uprzednim przywróceniu terminu do jej wniesienia. Zgodnie z art. 398⁶ § 3 k.p.c. Sąd Najwyższy odrzuca skargę kasacyjną, która podlegała odrzuceniu przez sąd drugiej instancji. W ramach oceny dopuszczalności wniesionej skargi kasacyjnej, Sąd Najwyższy kontroluje zasadność przywrócenia przez sąd drugiej instancji terminu do dokonania przez stronę czynności procesowej. Kontrola ta dotyczy między innymi prawidłowości przywrócenia terminu do złożenia wniosku o doręczenie odpisu wyroku wraz z uzasadnieniem (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 1997 r., I PKN 194/97, OSNP 1998, nr 2, poz. 45; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 czerwca 2002 r., I PKN 479/01, nie publ.; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 maja 2007 r., II CSK 167/07, nie publ.; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 lipca 1999 r., III CKN 294/98, nie publ., por. także: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 marca 1997 r., I CKN 45/97, OSNC 1997, nr 9, poz. 122; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 2000 r., III CKN 958/99, nie publ.; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 lutego 2000 r., I CKN 1261/99, Biul. SN 2000, nr 5, poz. 12; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 lutego 1997 r., I CKN 91/96, nie publ.).

We wniosku o przywrócenie terminu uczestnik postępowania, wskazując na trudności związane z odbieraniem przesyłek pocztowych, kwestionował skuteczność doręczenia zawiadomienia o rozprawie apelacyjnej, dokonanego na podstawie art. 139 § 1 k.p.c., co pozbawiło go udziału w rozprawie oraz możliwości złożenia wniosku o doręczenia wydanego na tej rozprawie orzeczenia z uzasadnieniem, a następnie wniesienia skargi kasacyjnej.

W judykaturze oraz piśmiennictwie wyjaśniona została kwestia stosunku wniosku o przywrócenie uchybionego terminu do środka zaskarżenia przez wskazanie, że wniosek o przywrócenie terminu oraz zażalenie na odrzucenie lub

zwrot pisma procesowego z powodu uchybienia terminowi dokonania czynności procesowej wyłączają się wzajemnie. Jeżeli strona twierdzi, że dokonała czynności w terminie, a sąd błędnie uznał, że uchybiła terminowi - strona powinna wnieść zażalenie, natomiast wniosek o przywrócenie uchybionego terminu jest aktualny wtedy, gdy strona nie negując uchybienia terminowi wskazuje przyczyny usprawiedliwiające to uchybienie (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2002 r., I CZ 198/01, nie publ. oraz z dnia 3 października 2002 r., I CZ 120/02, nie publ.).

Podobnym rozumowaniem należy się kierować przy wyborze środka procesowego przysługującego stronie kwestionującej doręczenie pisma sądowego, od którego rozpoczyna się bieg terminu do dokonania odpowiedniej czynności procesowej, z uwzględnieniem że w takiej sytuacji procesowej wniosek o przywrócenie terminu do dokonania czynności procesowej nie przysługuje. Skoro uczestnik postępowania kwestionował skuteczność dokonanego *per aviso* (art. 139 § 1 k.p.c.) doręczenia powiadomienia o rozprawie apelacyjnej, co pozbawiło go możliwości złożenia wniosku o doręczenie, ogłoszonego na tej rozprawie, pod jego nieobecność, wyroku z uzasadnieniem, to właściwym środkiem obrony było złożenie takiego wniosku i wykazanie, że bieg terminu do dokonania tej czynności nie rozpoczął się. W razie wydania postanowienia o odrzuceniu wniosku, jako złożonego po terminie, uczestnikowi postępowania przysługiwało na podstawie art. 394¹ § 2 k.p.c. zażalenie do Sądu Najwyższego.

Wobec tego, że okoliczności powołane przez uczestnika postępowania nie usprawiedliwiały złożenia wniosku o przywrócenie terminu, a następnie jego uwzględnienia, należało przyjąć, że skarga kasacyjna, jako złożona po terminie, podlegała odrzuceniu (art. 398⁶ § 3 k.p.c.).

Wniosek pozwanego o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego podlegał oddaleniu. W orzecznictwie Sądu Najwyższego ugruntowany jest pogląd, że nie stanowi odpowiedzi na skargę kasacyjną pismo procesowe nazwane odpowiedzią na skargę kasacyjną, wniesione po upływie ustawowego terminu do dokonania tej czynności. W konsekwencji, nie wywołuje ono skutków w zakresie zawartego w nim wniosku o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego

w postępowaniu kasacyjnym, obejmujących sporządzenie i wniesienie odpowiedzi na skargę kasacyjną (art. 167 k.p.c. w zw. art. 398⁷ § 1 k.p.c.) (zob. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2002 r., IV CKN 1071/00, OSNC 2003, nr 9, poz. 120; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 marca 2003 r., V CKN 1733/00, nie publ.; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 2003 r., IV CKN 113/01, nie publ.; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 stycznia 2014 r., III SK 38/13, nie publ.).